

A kulturális migráció két modelljéről

(Petőfi és Arany)

FEUILLETON - LXVI. évfolyam, 8. szám, 2022. február 25.

Nem véletlen, hogy Arany Petőfihez fűződő egyenlőtlen és kiegyensúlyozatlan barátsága mögött - persze őszinte érzelmi töltete mellett - az ő megküzdési stratégiájának nagyon is vonzó, mert sikeres modellje állt. Arany a maga választotta gyenge stratégia kudarcát érezte egész életében: nem ő hódítja meg az új közeget, ahová igyekszik, hanem őt sajátítja ki a közeg, akkor is, amikor majd olyan nemzeti költőt csinál belőle, amilyen soha nem akart lenni. Saját neve mint szerzői név nem új identitást kínál számára, mint Petrovicznak a választott Petőfi, hanem elidegeníti az autentikusnak tartott életétől, ahogyan a róla készült Barabás-festmény kapcsán is nyilatkozik: „Valahogy olyformán érzem magamat, mikor erről hallok vagy olvasok, mintha már nem is volnék én én, mintha minden halálom után történnék. Van benne valami halottias. Szinte félek, ha majd Szalontára megyek, hogy fog bámulni és lesni az ifjabb nemzedék, mint valamely - múmiát.”